

Ποῦ ἐνομιζαμεν τὰ πάντα

Πῶς τὴν τύχην μας ὕμνου,
Καὶ τὸν πρῶτιστον παλμόν μας,
Ὅτι γλυκοχαιρετοῦν,

Ἐκεῖ ποῦ ἄλλοτε εὐτυχοῦσα,
Τώρα ὑπάγω, ἂν ἤμπορῶ,
Κι ἔχω πλέον δάκρυα νὰ χύσω,
Τὸν χαμόν μας νὰ θρηνῶ.

— — —

ΛΑ'.

Ἐστοχάσθην πῶς 'ς τὸν κόσμον
Ἐκτιμᾶται ἡ ἀρετὴ·
Ἐστοχάσθην πῶς ἡ ἀγάπη
Με τὴν εὐτυχίαν συζῇ.

Ἐστοχάσθην πῶς ὑπάρχει
Φίλος τις εἰλικρινής·
Σ' ὅλα αὐτὰ κ' εἰς ἄλλα καὶ ἄλλα
Ἠπατήθην ὁ ἀτυχής.

Οὕτω ἐμίσησα τὰ πάντα
Καὶ ἄσυλον ἐκεῖ ζητῶ·
Ὅπου ἀνθρώπινον σημεῖον
Πλέον ποτὲ νὰ μὴν ἰδῶ.

Νὰ ἐκφωνῶ μόνος τὸν ὕμνον
Τῆς ἀπελπισίας πικρῶς·
Ν' ἀποκρίνεται ἐκεῖ μόνος
Τῆς ἐρήμου ὁ μυκηθμός,

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

(Συνέχεια, ὄρα φυλλάδιον 29).

Ἄλλὰ σεῖς, ὦ γυναῖκες, ἀφοῦ βλέπετε τὴν ἀδικίαν ταύτην εἰς ἣν οἱ ἄνδρες σὰς κατεδίκασαν, ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δύνασθε ν' ἀναχαιτίσητε τὴν ἄλογον αὐτὴν βουλὴν των, δὲν παραδειγματίζεσθε καὶ δὲν ἀπωθῆτε τὴν διαφθορὰν διὰ τὴν ὁποίαν σὰς κατηγοροῦν; ἐξυπνίσατε πλέον· εἶναι καιρὸς νὰ θέσητε θώρακα τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σωφροσύνην καὶ δόρυ τὴν ἀγχίνοιάν σας διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ πολεμήσητε τὴν ἀκάθεκτον ὁρμὴν καὶ ἀβουλίαν τῶν ἀνδρῶν ἥτις σὰς κρατεῖ ὑπὸ τὰ δεσμά καὶ διὰ ν' ἀποδείξητε ὅτι δὲν πρέπει εἰς τὸ ἐξῆς ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀμοιβαιότητος νὰ σὰς θεωροῦν ψευδῶς νήπια.

Οἱ καταδαπανῶντες ἀγοήτως τὴν ζωὴν των εἰς

τάς παχυλὰς ἡδονὰς τῆς ἀκολασίας εἶναι καὶ οἰκτου καὶ ὀργῆς ἄξιοι, καὶ οἰκτου μὲν διότι ἡ ἐξίς τῆς ἡδονῆς ταύτης ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοὺς τὴν δύναμιν τοῦ ἀληθῶς ἐρᾶν χωρὶς ν' ἀφαιρέσῃ καὶ τὴν χρεῖαν τούτου. Ἐσωτερικῶς βασανιζόμενοι ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ ὅτι διέφθειρον τὸν εὐγενῆ τῆς ψυχῆς των χαρακτῆρα καὶ ἐξηχερίωσαν ἑαυτοὺς, θέλουν νὰ παύσωσι τοῦ νὰ ἴναι ἄνθρωποι, ὥστε ἀπαλλαττόμενοι ἀπὸ τὸν βαρὺν τῆς συνειδήσεως ἔλεγχον, νὰ παραδοθῶσιν ἥσυχοι εἰς τὰς βδελυρὰς αὐτῶν ἐξέεις, ἀλλὰ ματαίως, δὲν δύνανται νὰ πνίξωσι τὴν φωνὴν τῆς ψυχῆς, τῆς συνειδήσεως, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται εἰς τὸ στήθος των. Αὕτη μέχοι τελευταίας ἀναπνοῆς τοὺς καταδικάζει ἐντὸς ἐκυτῶν, τοὺς καταδικάζει, κατασπαράττει τὰ σπλάγχνα των παραπονουμένη αἰωνίως διὰ τὴν κτηνώδη κατάστασιν εἰς ἣν τὴν ἔφερον· ὀργῆς δὲ ἄξιοι, διότι εἶναι φόβος καὶ φόβος μέγας, μήπως λαμβάνουσαι αἱ γυναῖκες τὴν φιλίαν καὶ σχέσιν των, ὑποπέσουν διὰ τῶν ἐπαγωγικῶν αὐτῶν τρόπων καὶ ἡθῶν εἰς τὰ παθήματά των, εἰς τοὺς ἐρωτικούς πόθους των.

Ὁ ἔρως εἶναι ἡδονὴ ἄφατος, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ κτίστου προσκαλοῦνται νὰ μεταλάβωσιν, ἀλλὰ ἡ ἡδονὴ αὕτη εἶναι μεμιγμένη πολ- λάκις μὲ αἰσχύνην καὶ μεταμέλειαν· ὅταν ἡ ἀλήθεια δὲν τὴν ποδηγετῇ τότε ὁ ἔρως δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη ἐκείνη, ἥτις εἰς τὰ οὐράνια δώματα ἔχει τόσῃ σημασίαν, δὲν εἶναι τὸ ἄκρον ἀγαθὸν εἰς ὃ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ φθάσῃ, ἀλλ' εἶναι ἡδονὴ πρόσκαιρος, σατανικὴ, ἥτις ἐγεννήθη μετὰ τὴν χάθοδον τῆς παρακοῆς, ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ σαρκικὴ ἡδονὴ δὲν προξενεῖ τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν ἡ ἐνάρετος συζυγία δια- χέει ἐπὶ τῆς γῆς, ταύτην νὰ παράξῃ δύναται μόνῃ ἡ ἀμοιβαία τῶν συζύγων ἀγάπη, ἡ ἀγαλλίασις ἐκείνη τῆς ψυχῆς τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ ἐνάρετοι σύζυγοι εἰς ὅλην αὐτῶν τὴν ζωὴν. Ἐν τότε, ὁποία εὐφροσύνη, ποῖον ἀριστούργημα ἔρωτος καὶ νοήσεως δύο οἰκείων ψυχῶν, καρποὶ στενῆς ὁμο- νοίας δύο καρδιῶν ἀνταγαπωμένων! Θεῖα τότε χαρὰ γεννᾶται, τὴν ὁποίαν οὐδὲ γλώσσα δύναται νὰ εὐφράνῃ, οὔτε νοῦς νὰ σχηματίσῃ, οὔτε κάλαμος νὰ περιγράψῃ, ἀλλὰ καὶ ὅσοι τὴν αἰσθανθοῦν, ἐκπλήττονται πῶς ἡδυνήθησαν νὰ τὴν ἀποκτήσω- σι, πῶς εὐρέθη ἐν τῇ γῇ ἡ οὐράνιος αὕτη δωρεά!

Αἱ γυναῖκες φυσικῶς ἐπιβρέπουσιν εἰς τὸν ἔρωτα μᾶλλον τῶν ἀνδρῶν, εἶναι ἡ ζωὴ των ὅλη ἔρως, ὅλη ἀγάπη καὶ οὐδὲν ἄλλο, εἰς αὐτὰς ἐπιφοιτᾷ καὶ ὡς ἀπὸ φυτῶρια διαδίδεται καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας, διὸ ὅταν θέλωσι νὰ ἐρῶσι, ἐρῶσιν ἐκ καρδίας καὶ οὐχὶ ἐκ πάθους βδελυκτοῦ, ὃ δὲ ἔρως αὐτῶν εἶναι τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε, καὶ ἂν ὁμονήσουσιν τὰ στοιχεῖα ὅλα τῆς φύσεως διὰ ν' ἀποσπάσωσιν αὐ- τὸν ἀπὸ αὐτὰς, δὲν ἔβλουν τὸ καττρεῖσκει ἂν καὶ μυρία μεταχειρισθῶσι τεχνάσματα, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν συμβαίνει πολλὰκις, ὥστε ὁ κραταιὸς οὗτος ἔρως αἰτῶν νὰ γεννᾶται δι' ἄνδρα ἀνάξιον

ἐλευθέρων, διὰ τοῦτο συμβαίνειν τότε δεῖν ἐπι-
θεῖν, τὰ ὅποια κατακυρώθησαν εἰς αὐτοὺς συγ-
γραφῆς τόσον σπουδαίως· καὶ τότε γελωδιώδης, ὅ-
θεν διὰ τὴν ἐκλείψωσι τ' ἄτοπα ταῦτα, πρέπει αἱ
γυναῖκες νὰ μὴ πιστεύωσιν εἰς τὰς πρώτας ὁρ-
μὰς τῆς καρδίας των, εἰς τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς
σκέψεώς των, διότι δὲν θέλει περιέλθῃ πολὺ καὶ
ἡ καρδία των θέλει γνωρίσῃ ὅτι ὁ ἀνὴρ ὃν ἐξε-
λέξαντο ἐλαττέριον τῶν διανοημάτων των ἦτον ἀ-
νάξιος τοῦ τοιοῦτου ὁρώου, ὅθεν θέλουν μετανοή-
σαι διὰ τὴν ἀπάτην των ταύτην τὴν μάταιον
καὶ ἀδιόρθωτον καὶ εἰς μάτην θέλουν ζητήσαι
τὴν θεραπείαν τῆς ἐπιδύοντο ἀβουλίας των αὕτη
μακρὴ καὶ σκοτεινὴ θέλει ταῖς ἐκταλίστῃ τὸν ἀ-
πέραντον μίτον τῆς κακοδαιμονίας των. Ἡ ἐκλο-
γὴ τοῦ ἐρωμένου, τοῦ συζύγου, νὰ εἴπω κάλλιον,
εἶναι τὸ δυσκολώτερον τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρώπου,
ὅθεν πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ τις νὰ δώτῃ ὧς τὸ κάλλι-
στον ὁῶρον, τὴν καρδίαν του, πρέπει νὰ ἐξετάσῃ
ποῦ πρέπει νὰ τὴν ῥίψῃ, διότι πᾶν ὅ,τι τυχαίως
καὶ ἀδιακρίτως πράττομεν, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἢ
συνεπείας παρὰ τῆς κακοδαιμονίας μας.

Ἡ Ἀσπασία, ἡ διδάσκαλος Σωκράτους, Περικλέ-
ους, Ἀλκιβιάδου καὶ τόσων ἄλλων μεγάλων ἀν-
δρῶν, ἡ δαιμόνιος αὐτὴ γυνὴ, ἥτις ἐξουσίαζε τὸν
μᾶλλον ἀκατάστατον λαὸν τῆς Ἑλλάδος, ἔλεγε
πολλάκις διδάσκουσα τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἤκουον
τοὺς λόγους αὐτῆς ὡς χρησμούς. « Νέα κόρη κλί-
νει πάντοτε διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ εὐκρινείας
τῆς καρδίας της νὰ πιστεύῃ πάντα ὅστις τὴν κο-
λακεύει ὡς φίλον της. Ἐνῷ αὕτη, εὐτυχῶς συμ-
φανοῦσα μ' ὅλην τὴν φύσιν, ῥίπτει περὶ ἑαυτὴν
καθὰ καὶ ἀγαθῶν θελητικὰ βέβηματα, πόθεν νὰ
ὑποπτεύσῃ ὅτι ὃν τοῦ ὁποίου ἢ προσέγγισις προ-
ξενεῖ τὸτον τερπνῆς κινήσεως· εἰς τὴν καρδίαν
της, τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι προσηνέστατα εἰσέρου-
σιν εἰς τὴν ψυχὴν της, ὅτι λέγω τὸ ὃν τοῦτο ἐμ-
πορεῖ ν' ἀρκεῖται τὴν εὐτυχίαν της, καὶ ὅμως ἐν-
ταῦθα κρύπτεται ἀληθὺς ὁ ἀγαπητὸς ἀπατεῶν !
Ὅστις ἀπὸ τῆς ἀγαθῆς ἀφροσύνης τῶν γυναικῶν δὲν
ἀφήσῃ ὑπόλοιπον τι νὰ ἐπιθυμῇ γίνεσθαι τότε
διὰ τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ὑπεκρίνατο,
ὅταν ἐν μόνον ἐλπίδος βέβημα ἠδύνετο νὰ τὸν
φέρει εἰς ἐκστασιν, ὅσον ἐμποροῦν νὰ ἦναι ἄλλή-
λων διάφορα δῶα ἐτερογενέστερα ὄντα. Ἦ ἀσφα-
λέστερον μέσον νὰ προφυλάττῃ ἡ γυνὴ τὴν καρδίαν
της κατὰ τῶν ἐπιβουλῶν τῶν ἀτίμων ἀνδρῶν εἶ-
ναι, ἔάν τοὺς γνωρίζωσι τόσον ἀκριβῶς, ὥστε νὰ
μὴ τὰς ἐμπνέουν σέβας, (διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
τοῦτο εἶναι διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκτῶσιν οὗτοι δο-
λίως τὴν ἀγάπην των) ἐκφεύξωσιν αἱ γυναῖκες με-
γάλῃ μὲν ὑπόληψιν περὶ τῆς ἀξίας των, μικρὰν
δὲ περὶ τῶν τοιούτων ἀνδρῶν, ἔάν τ' ἄδικα τοῦ-
των προτερήματα δι' ὧν θέλουν νὰ βεβηλώσωσι τὴν
ἠθικὴν τῶν γυναικῶν καταβιβάζωσιν αἱ γυναῖκες
εἰς τὴν ἀληθῆ τιμὴν των καὶ κατανόησωσιν ὅτι
εἶναι τῆς ἀφροσύνης ὁ κολοφῶν νὰ θέλουν νὰ πλη-
ρῶνωσιν εἰς τοὺς τοιούτους ἀνδρας διὰ τὰ κέρδη,

τὰ ὅποια ἀπολαμβάνουσιν ἀπὸ τὴν καταδούλωσιν τῶν
γυναικῶν, ἐάν ἀντὶ τοῦ νὰ θαυμάζωνται αἱ γυναῖ-
κες διὰ τῶν ὅσα λέγουν ὅτι αἰσθάνονται οἱ τοι-
οῦτοι ἄνδρες ἀπὸ τὰς γυναικας καταλαμβάνωσιν
οὗτοι εὐλικρινῶς ὅτι μόνον τὴν ἀνάγκην τῶν ἐ-
πιθυμιῶν ἢ τῆς κενοδοξίας των ζητοῦν ἀπὸ τὰς
γυναικας, ἐάν χωρὶς νὰ αἰσχύωνται αἱ γυναῖκες ἀ-
νοήτως τὴν φύσιν, ἀποδίδουν εἰς ἑαυτὰς τὸ αὐτὸ
δίκαιον, τὸ ὁποῖον ἀποδίδουν εἰς ἐκείνους, καὶ
ἐάν δι' ἀσυχλίων καὶ διατριβῶν κίανουν αἱ γυ-
ναῖκες ἀμβλυτέρην τὴν ὁξύτητα τῆς εὐαισθησίας
των καὶ ἐνῷ διὰ μιᾶς καθυποβάλλουν τὸν νοῦν
αὐτῶν εἰς ὅταν εἶναι δυνατόν πολλὰς καὶ παντο-
δύνας ἀσυχλίας, ἐμποδίζουσιν πᾶν ἰδιαιτέρον τοι-
οῦτον ὑποκείμενον νὰ καταξιοῦσά τῃ ὅλην των τὴν
καρδίαν, νὰ προφυλάττωται αἱ γυναῖκες ἀπὸ αὐ-
τοῦ· καὶ νὰ ἐπιβλέπωσιν εἰς τὰ χρῆμα καὶ κατὰ
κοντὰ των τὰ ὅποια ταῖς ἀπαγορεύουν νὰ ἔχουν
σχέσεις μὲ ἀνδρας ἀναγώγους καὶ ἀνάξιους ἵνα
προσφέρωσιν εἰς αὐτά· εὐδαιμονίαν τινά.

Γυνὴ εὐθὺς ἀπὸ ἀρχῆς (λέγει ὁ Βειλάνδος) νὰ
ἐμβαινὴ εἰς ἐλπίδας ἀνακαλύπτει τὰ θέλητρά της.
Τὰ θέλητρά της εἰς τὰ ὅποια εὐρίσκονται τότε καὶ
οἱ δύο, εἶναι χρηστικά πρὸς τὸν ἔρωτα, ὑπερβαρύ-
νουσι μὲν τὴν φιλίαν, θαυμάζουν δὲ τὰ ὅμοια τοῦ
φίλου· πρὸς δὲ τοῦτοις ὁ πόνος κατὰ φυσικὸν λόγον
ζητεῖ ἀνακουφισμὸν καὶ προσηλοῦται εἰς πᾶν
ὅτι τοῦ ὑπάρχει παρηγορίαν, καὶ ἀπ' ἐνὸς μὲν
μέρους ἡ ὑποκρινόμενη προόρασις νέων ἡδονῶν,
ἡ θέα τοῦ δυναμένου νὰ τὰς προξενήσῃ ἢ πρὸς
τοῦτο ἐπιτηδεῖα κατὰστασις τῆς ψυχῆς του, ἀπ'
ἄλλου δὲ ἡ κενοδοξία, τὸ μέγα τοῦτο τῆς γυ-
ναικείας καρδίας ἐλαττέριον, ἡ χρεὰ, νὰ εἴπω οὕτως,
εἰς τὸ νὰ φανῇ νικητρία μιᾶς ἀντιζήλου της οὐχὶ
ἄρεστῃ ἀξιεπαινετοῦ, ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἀπώλειαν
τῆς προξενησάσης τὸ μέγα πάθος αἰτίας, ἡ ἐ-
πιθυμία τοῦ νὰ ἐξαλειφῇ τὴν μνήμην της, ἴσως
δὲ καὶ ἡ ἀγαθότης καὶ κλίσις τῆς ἀνθρωπίνης φύ-
σεως εἰς τὸ νὰ εὐτυχῇ ἄλλους. Πόσον πολλὰ πε-
ριστάσεις ἐνοῦνται νὰ μεταμορφώσωσιν ἀνεπαί-
σθητως τὸν μὲν φίλον εἰς ἐραστὴν, τὴν δὲ φίλην
εἰς τὸ κυριώτερον πρόσωπον νέας μυθιστορίας.

Ὁ μισθὸς ὅστις ἀποζημιώνει τὰς γυναῖκας τὰς
ἀγρυπνοῦσας εἰς τὴν ἐκλογὴν των καὶ ὅστις πλου-
σιοπρόχως ἀντιπληρῶναι τὰς ἡδονὰς ὅσαι ἀπο-
στεροῦνται διὰ τῆς ἀνότητος τοῦ ἐπιφύγου ἔ-
ρωτος τῶν ἀνδρῶν, εἶναι ἡ χάρις ἣν αἰσθάνον-
ται διότι ἀπηλλάχθησαν λυπηρῶν συνεπειῶν, εἶναι
ἡ εὐχαρίστησις ἣν ἀπολαμβάνουν διότι διὰ τοῦ εὐ-
γενούς αὐτῶν πολιτεύματος ἀπέδειξαν ὅτι τὸ φύ-
λον αὐτῶν γνωρίζει τὰ δικαιώματά του, δὲν ἀλη-
σμονεῖ τὰ χρῆμα του. Ὅλαι αἱ γυναῖκες, ὡς ἀλη-
θῶς ἐστὶ, δὲν δύναται νὰ ἔχουν ἐξιδιασμένα ἐξω-
τερικὰ θέλητρά καὶ προτερήματα, μήτε ἐπι-
φθόνους χάριτας δι' ὧν νὰ ἐμποροῦν νὰ ἐλκύσωσι,
ν' ἀρέσκωσι νὰ μαγεύωσι, διὰ τῆς ποικιλίας καὶ
τῶν ὠφελειῶν ὅσας εὐρίσκουν εἰς τὴν μετὰ τῶν
ἀνδρῶν συναναστροφὴν των, νὰ καθίστανται εἰς αὐ-

τοὺς ἀπαραίτηται, ἔχουν ὅμως ὡς ἐστὶν αὐταπόδεικτον φυσικὴν καὶ ἠθικὴν τινα δύναμιν ἥτις πολλάκις εἶναι ἀνωτέρα τῶν λαμπρῶν θελήτρων, προτερημάτων καὶ χαρίτων, ἄλλως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ ὁ ἔρωσ ὅστις πολλάκις ἐγενήθη μεταξύ ἀνδρῶν πλουσίων, ὡραίων καὶ εὐγενῶν μὲ γυναῖκας πτωχάς, ἀσχήμους καὶ ἀγενεῖς καὶ τὸ ἀνάπαλιν ἡ φύσις θεδαίως ἥτις βεβαίως τὰ πάντα διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐποίησατο, δὲν ἀφίσιν ἀπροσάτευτον τὸ πλάσμα τῆς ἐκείνου τοῦ ὅποιον ἐστερήθη φυσικῶν τιμῶν πλεονεκτημάτων, τὸ περικαλύπτει μὲ γοητεῖαν τινά, ἥτις καθυποβάλλει ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς τὰ ἐπίπλαστα ταῦτα θέλητρα Παρατηρήθη ὅτι ἡ γυνὴ ὅταν ὑστερεῖται τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων τὰ ὅποια ἐλκύουν τοὺς ἄνδρας, βιάζεται ἐκούσῃ ἄκουσα πολλάκις νὰ περιορίζεται εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἥτις. πολλαπλασιάζει τὰς δυνάμεις τοῦ πνεύματός τῆς καὶ ἥτις τὴν καθιστᾷ ἀνταξίαν ἐπὶ πολὺ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, αἵτινες μόνον εἰς τὰ ἐξωτερικά θέλητρα περιορίζονται, διὸ ἂς μὴ θαυμάζωμεν ὅταν βλέπωμεν περιθιπέτους ἄνδρας ν' ἀρνῶνται ἔρωτα εἰς ὡραίας νέας καὶ νὰ τὸν προσφέρωσιν ἐλοκαῦτωμα εἰς τὰς ἀσχήμους, οὔτε πάλιν ν' ἀπέρωμεν ὅταν βλέπωμεν καλὰς γυναῖκας νὰ περιφρονῶσιν εὐγενεστάτους καὶ κομψοτάτους νέους καὶ νὰ ῥίπτωνται εἰς ἀγκάλας ἀνδρῶν ὑστερουμένων τῶν ἐπικτήτων τούτων αγαθῶν, διότι τὴν τοῦ ἔρωτος αἰτίαν δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν προσδιορίσωμεν, καθότι αὕτη δὲν εἶναι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἔρωτος, ἀλλ' εἰς τὴν καρδίαν του. Ὁ ἔρωσ ὅστις τυφλὸς παριστᾶται ἔχει ὀφθαλμοὺς, πολλάκις ἐξυδερκεστέρους τῶν ζωηροτέρων καὶ λαμπροτέρων καὶ ἀδίκως τινὲς τὸν κατηγοροῦν ὅτι πάντοτε ῥίπτει τὰς σαγίνας του εἰς τὸ τυχαῖον, τὰς ῥίπτει πολλάκις τόσον ἐσκεμμένως καὶ ἐπιτυχῶς, ὥστε ἀδυνατεῖ τις νὰ πιστεύσῃ τὴν τόσῃ ἐπιτηδεϊότητά του.

Αἱ γυναῖκες δύνανται εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας νὰ φθάσωσιν ὅλων τῶν πραγμάτων τὴν τελειότητα, διότι τὸ κινεῖν αὐτὰς εἰς ὅλα τῶν τὰ διαβήματα εἶναι ὁ ἔρωσ, ἀλλὰ δὲν πρέπει ἄρα τὸ διπλοῦν ὄφελος τὸ ὅποιον ἀπολαμβάνουσιν αὐταὶ ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματός τῶν νὰ τὰς βοηθήσῃ νὰ νικήσωσι καὶ τὰς δυσκολίας ὅσαι εἶναι μὲ τοῦτο συνωδευμένα. Τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν ὅπερ λαμβάνει μᾶλλον ἢ δίδει, εἶναι μὲν ἐξαιρετός τις βερενίκη, θαμβόνοσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ μεγαλύνῃ τὰς γυναῖκας, ἐὰν δὲν φροντίζουσι νὰ λαμπρύνωσι καὶ τοῦ νοῦς τὰ προτερήματα, θέτουσαι καὶ δι' αὐτὰ τόσῃ σπουδῇ ὅσῃν φροντίδα καταβάλλουν διὰ ν' αὐξήσωσι τὸ κάλλος αὐτῶν, διότι ἡ γυνὴ ἡ ἔχουσα πνεῦμα μὲ γνώσεις, μὲ φιλοσοφίαν, μὲ αἰσθήσιν τοῦ καλοῦ καὶ μὲ ἀγχινοίαν, εἶναι ἱκανὴ νὰ λάβῃ τὸν θρίαμβον καὶ τοῖς ἀσχημοῖς, ἀπὸ τὰς χεῖρας παντὸς ζῶντος Ἀφροδίτης ἀγάμα-

τος τὸ ὅποιον ὑστερεῖται τὴν ἐσωτερικὴν πηγὴν τῶν πολλαπλῶν τούτων καὶ μηδέποτε παλαιούμενων θελήτρων. Τὸ κάλλος τοῦτο ἐν πρώτοις ἀποτελεῖ ἰσχυροτάτην ἐνέργειαν εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' ἀποβάλλει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἐλκυστικὴν τοῦ δύναμιν μέχρις ἀδιαφορίας καὶ περιφρονήσεως πολλάκις ἀναλόγως τῆς σχέσεως τὴν ὅποιαν λαμβάνομεν μὲ τὸ ὑποκείμενον τὸ ἔχον τοιοῦτον κολῖος, διότι ἡ τειαύτη σχέσις ἔχει ὥρας, ἡμέρας, ἐλοκλήρους βίου περιόδους, ὅτε ἰδιοτροπίαί τινες τῆς καρδίας, ἐκπλήξεις, διαθέσεις, κεκοιπασμένα ζωτικά καὶ δυνάμεις, φροντίδες καὶ ταροχαὶ τῆς ψυχῆς, σπουδαῖαι ἀσχολίαι, ἡλικία, γεννοὺν τὴν καταφρόνησιν πάσης τοῦ κάλλους μαγείας. Εἰς μάτην πλήττει ἡ καλὴ Κίρκη τὸν ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς λαβόντα τὸ ἀντίδοτον τοῦ πάθους τούτου Ὀδυσσεᾶ προστάζουσα αὐτὸν νὰ δεχθῇ οἶαν μορφήν ἐπιθυμεῖ νὰ τοῦ δώσῃ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς μένει ἀμεταμόρφωτος ἡ δὲ Κίρκη φαίνεται ἐνώπιόν του οἷχι πλέον μάγισσά τις ἀλλὰ γυνὴ ἀπὸ τὰς συνήθεις ἥτις διὰ τοῦ σωματικοῦ μόνον κάλλους θέλει νὰ καταλάβῃ τὸν ἥρωα τοῦ Ἰλίου, ἀλλ' εὐθὺς ὑστερον ἀφ' αὐτοῦ αἱ σειρήνες ἐφαλλον ἐνώπιόν του μὲ τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο καὶ γλαφυρὸν τῶν θεαινῶν ὕφος κολακευτικῶς τοὺς θριάμβους αὐτοῦ, ἀφ' οὗ τῷ ἔλεγον ὅτι γινώσκουσι πάντα τὰ παρόντα, πάντα τὰ μέλλοντα, ἀφ' οὗ ἀπὸ τὰ φαινόμενα μέλη τοῦ σώματός τῶν ἔβλεπε τὸ οὐράνιον κάλλος αὐτῶν, ἠσθάνθη ἀκαταμόχητον ὄρμην, ἀπώλεσε τὴν εἰς ἑαυτὸν ἐξουσίαν του, καὶ ἀναμφιλέκτως ἤθελε πηδήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν ἥτις ἐκαλυπτεν αὐτὰς διὰ νὰ τὰς περικαλύψῃ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ἐὰν οἱ συμπλωτῆρες αὐτοῦ δὲν ἐδιπλασιαζόν τοὺς δεσμοὺς μετ' ὧν ἦτον εἰς τὸν ἱστὸν δεδεμένοι. Ἀγνοῶ ἐὰν ὁ θεὸς Ὀμπερος μὲ τὸν μῦθον τοῦτον σκοπὸν προϋτίθετο νὰ παραστήσῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικειμένου, ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι μῦθος ὠφελιμώτερος εἰς τοὺς νοήσαντας τὴν ἀλληγορίαν του, δὲν ἐπλάσθη ἕτερος. Ἡ Κίρκη ἦτο θεὰ ὡραία ὅσον γίνεται, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ νικήσῃ τὸν μέγαν ἄνδρα τῆς Ἰθάκης, διότι εἶχε φαίνεται κάλλη μόνον σωματικά, ὑστερεῖτο δὲ ἐκεῖνα τῆς ψυχῆς, διότι ἐπίστευεν ὅτι ζῇ ἐτι ἡ φρόνιμος καὶ ὡραία τοῦ Πηνελόπης, αἱ Σεῖρῆνες ὅμως ὀλίγου ἐδέξασαν νὰ τὸν καταβάλωσι, διότι ἡ θεὰ φωνὴ τῆς μεγάλης φρονήσεώς του ἀπεπνίγη εἰς τὰς πρώτας φανταστικὰς ὁρμάς, εἰς τὰς συγκινήσεις τὰς ὁποίας ἠσθάνθη καὶ ἔμεινεν ἐνώπιόν του μόνος ὁ πόθος τῆς ἀπολαύσεως, καὶ ἐλησμονήθησαν καὶ ὅροι καὶ χρέη καὶ ἐλπίδες· οὕτω γίνεται καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους ἄνδρας, συμβαίνει πολλάκις νὰ νοήσωσι πολλὰς Κίρκας, ἀλλὰ τυγχάνει καὶ πλειστάκις νὰ νικηθῶσιν ἀπὸ πολλὰς Σεῖρῆνας αἵτινες ἐκτυλίσσουσι τόσον ἀφειδῶς καὶ τοσοῦτον τεχνικῶς ἐνώπιόν των τὰ κάλλη τοῦ σώματός των, ὥστε πρὶν ἢ συλλαγοῖσθαι τὸν κίνδυνον εἰς ὃν πρόκειται νὰ ὑποπέσωσιν,

ὄρμουν τυφλῶς, ὁρμητικώτερον τοῦ Βορρέως εἰς τοὺς πόδας τῶν, ζητοῦντες ἔλεος, εὐσπλαγγινὰν καὶ ἀφανίζονται. Αἱ γυναῖκες τότε συναισθάνονται τὴν νίκην τῶν καὶ χαίρουσιν διότι ἔρμαιόν τῶν ἀποκαθιστοῦν νέους Ὀδυσσεῖς, νέους Ἀλκιβιάδας, ἀλλ' ἂς μὴν ὑπερφηανεύωνται ὥς ποτὲ ἡ Τιμάνδρα ἢ τὸ Γλυκερίον, ἂν πραγματικῶς φαίνεται ὅτι ἐνίκησαν διότι ἡ νίκη τῶν εἶναι προσωρινή, εἶναι ὁμοία ἐκείνης τοῦ Ναπολέοντος ἣν ἐποίησατο ἐν Βατερλώ, διότι θέλουν ἐξυπνίσαι ἀπὸ τὸν λήθαργόν τῶν οἱ ἄνδρες καὶ θέλουν διασείσει τὸν ἀφρητον ζυγόν τῶν καὶ καταβάλλουν τὰς νέας ταύτας Σειρήνας, πληροῦντες αὐτὰς μεταμελείας, λύπης, ἀπελπισίας ἀθεραπεύτου πολλᾶκις. Ἡ δυστυχὴς Γλυκερία κατέβαλεν ἀληθῶς τὸν Ἀλκιβιάδην, ἀλλ' ἀφοῦ κατεκορέσθη τὸ πάθος τοῦ, ἀπέβαλεν αὐτὴν, τὴν ἔφερεν ἐν τῷ ἄνθει τῆς νεότητός της εἰς τὸν τάφον κλαίουσαν καὶ πνιγνῶς μεταμελουμένην, (ἰκολοῦθαι).

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἡ ἐπινόησις τοῦ ταχυδρομείου ἀποδίδεται εἰς Κῦρον τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ἡ ἑκτασις τοῦ κράτους αὐτοῦ καθίστη τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν σατραπῶν τοῦ συγκοινωνίαν μακρὰν καὶ δυσχερῆ. Ἰπολογίσας πόσον διάστημα ἡδύνατο εἰς μίαν ἡμέραν νὰ διατρέξῃ ἵππος καλὸς καὶ ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαυνόμενος, συνέστησε σταθμοὺς ἀπέχοντας κατὰ τόσῃν διάστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ἐν αὐτοῖς δὲ ἔθεσεν ἵππους καὶ ἱποκρίους. Κατέστησε δὲ σταθμάρχας ἔργον ἔχοντας νὰ παραλαμβάνωσι τὰς ἐπιστολάς τῶν ταχυδρόμων καὶ μεταβιβάζωσιν αὐτὰς εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ διαδεχθῶσι αὐτοὺς, νὰ δέχωνται τοὺς κεκμηκότες ἵππους καὶ ἀφίνωσιν ἄλλους. Οὕτω λοιπὸν τὸ ταχυδρομεῖον ὥδευε νυκθημερὸν χωρὶς οὔτε ἡ βροχὴ, οὔτε ἡ χιὼν, οὔτε τὸ ψῦχος, οὔτε ἡ θερμότης, οὐτ' οὐδεμίᾳ ἄλλῃ τοιαύτῃ δυσκολίᾳ νὰ δύναται νὰ διακόψῃ τὸ ἔργον τοῦ. Ἡ ἐφορία δὲ τῶν ταχυδρομείων κατέστη ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ ἀρχὴ σπουδαία καὶ ἐπιζήλος καὶ ὁ Δαρεῖος ἤρξεν αὐτὴν πρὶν ἀναβῆναι τὸν περσικὸν θρόνον.

Κατηγοροῦν ποτὲ ἐν Γαλλίᾳ ὑπουργόν τινα τῶν στρατιωτικῶν ὅτι ἐπάχυνεν εἰς τὴν ἀρχηγίαν τῶν στρατευμάτων. Ἀλλ' αὐτὸς χωρὶς νὰ θορυβηθῇ δι' ὅσα ὁ φθόνος ἐσάλπιζε κατ' αὐτοῦ, ἔγραψε πρὸς τὸν βασιλέα. — « Μεγαλειότατε, ὑπέβηλα εἰς φόρους τὸ κράτος καὶ ἐντεύθεν προσεπορίσθην ποσὰ μεγάλα. Μὲ τὸ τρίτον αὐτῶν ἐπλήρωσα τὸ στρατόν σου, μὲ τὸ ἕτερον τρίτον ἐξηργύρωσα τὰ γραμμάτια τῆς διατροφῆς, τὰ ὅποια δι' ἑλλειψιν χρημάτων ἔδοσαν τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τοὺς ἀξιώματικούς, καὶ μὲ τὸ ἕτερον τρίτον ἐπάχυνα τὸν μόσχον μου. » Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπεκρίθη.

« Καλῶς ἔπραξας προνοήσας τοῦτο, διότι ἄλλως ἤθελον τὸ προνοήσαι ἐγώ. »

Νεανίας τις ἀγαθὸς ἔλαβε κατὰ νοῦν νὰ παραγγείλῃ εἰκόνα ἑαυτοῦ· ἀλλὰ φοβούμενος μὴ οἱ γονεῖς τῆς νέας δι' ἣν προώριζε τὴν εἰκόνα ταύτην, εὐρόντες κατὰ τύχην αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τῆς κόρης, δειξάσιν εἰς τὸ πρωτότυπον τὴν θύραν, εἶπεν εἰς τὸν ζωγράφον. — « Κύριε, κάμε τὴν εἰκόνα μου, ὥς σοὶ παρήγγειλα, ἀλλὰ κάμε τὴν τοιαύτην ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ γνωρίσῃ ὅτι εἶναι ἐδική μου. »

Ἡ ἀντιζηλία, ἣτις ἄλλοτε ἐπεκράτει μεταξὺ Ἰσπανῶν καὶ Πορτογάλλων εἶχε περιέλθει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν μίσους, ὥστε ἀναφέρουσι περὶ αὐτῆς τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. Ἰερεὺς τις Πορτογάλλος ἐλειτούργει εἰς ἐκκλησίαν τινὰ ἐν Ρώμῃ καὶ ἀπήγγελλε τὰς νενομισμένας εὐχάς. Ἰσπανὸς τις παρὼν εἰς τὴν λειτουργίαν ἐπανελάμβανε, καθὼς συνεθίζεται, τὰς εὐχὰς ταύτας. Ὁ δὲ Πορτογάλλος, παρατηρήσας τοῦτο, ἄφησεν εἰς τὸ μέσον τὴν εὐχὴν καὶ ἐκ νέου τὴν ἤρχισε πολλάκις, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ὁ Καστιλιανὸς ἐξηκολοῦθαι ἀποκρινόμενος εἰς τὰς εὐχάς, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ μετ' ὀργῆς τῷ εἶπε. — « Δὲν ὁμιλῶ πρὸς σέ. » Ἐπειτα ἔφυγε ἐνδεδουμένος ὥς ἦν τὴν ἱερὰν στολὴν ἵνα ζητήσῃ καὶ εὖρη ἄλλον νὰν ὅπου νὰ μὴν ἔχῃ τὸν ἐπάρατον Ἰσπανὸν νὰ τοῦ ἀποκρίνεται.

Ἰπάρχουν ἐπίθετα ὑπερθετικὰ μὴ ἔχοντα βαθμὸν θετικόν· ἠρώτησε διδάσκαλός τις μαθητὴν εὐφυᾶ. « Μάλιστα, διδάσκαλε, ὑπάρχει ὁ Πάπας τὸν ὁποῖον ὁμοιάζουν παναγιώτατον ἐνῶ συνήθως οὔτε ἅγιος εἶναι. »

Εἶναι ὁμολογούμενον ὅτι διὰ νὰ παρηγορηθῇ τις εἰς τὴν δυστυχίαν τοῦ πρέπει νὰ ἴδῃ ἄλλον δυστυχέστερον αὐτοῦ. Ἰδοὺ δὲ ἀπόδειξις. Πτωχὸς τις δερβίσης, ἐπήγαγε γυμνόπους, δι' ἑλλειψιν ὑποδημάτων εἰς προσκύνησιν τοῦ τάφου τοῦ προφῆτου, καταρώμενος τὴν τύχην καὶ αἰτιώμενος τὸν θεὸν τῆς σκληρότητος. Φθάσας ὁμῶς εἰς τὴν Πύλιν τοῦ ἐν Κορίθῳ μεγάλου τζαμίου, βλέπει ἄλλον πτωχὸν τοῦ ὁποῖου οἱ πόδες ἦσαν ἐντελῶς κεκομμένοι. Ἐκ τῆς θῆας τοῦ δυστυχέστερου τούτου ἀνθρώπου παρηγορεῖται ὁ ἀγαθὸς δερβίσης καὶ ἀναγνωρίζει ὅτι καλλίτερον εἶναι γὰ στερεῖται τις ὑποδήματα παρὰ πόδας.

ΠΕΡΙ ΔΗΨΙΣ.

Ἡ Μετανοία, τέλος. — Οἱ Χρυσοθήραι, συνέχειαι. — Σκηνογραφία ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ναπολέοντος. — Ἀρχαιολογία — Ποικίλη Στοά. — Βιογραφία — Ὁ Πρίγκηψ Βοροντσῶφ. — Ποιήσεις. — Ἠθικαὶ Μελέται, Περὶ Γυναικός. — Ποικίλα.

Εἰκονογραφίαι. — Ποικίλη Στοά. — Ὁ Πρίγκηψ Βοροντσῶφ.

Παράρτημα. — Ὁ Ὑποκόμης τῆς Βραζελόννης.